

ještě, že by jejím pojetím do hlavní otázky byl předpis § 318 býval porušen. Dle druhého odst. § 323 jest ponecháno úvaze soudu v tom kterém případě, které skutečnosti jest shrnouti v jednu otázku aneb učiniti předmětem zvláštních otázek. Dle toho nelze popíratí oprávnění soudu, aby pojal i hodnotu odcizených předmětů do otázky hlavní. Tím méně lze shledávati porušení předpisu § 320, či spíše § 322 tr. ř. v tom, že soud učinil obnosy pro zločinnou kvalifikaci krádeže, pokud se týče pro trestní sazbu rozhodné předmětem zvláštních otázek dodatkových. Tím bylo naopak vyhověno předpisům těchto míst zákona a nemění na tom ničeho skutečnost, že se tak stalo přes to, že byl již pojetím hodnoty do otázek hlavních zjednáán dostatečný podklad pro rozhodnutí i o této stránce činu. Dvojnásobné položení téže otázky porotcům nutilo je sice, zabývati se dvakrát hodnotou odcizených předmětů, tím však právům obhajoby nestala se žádná ujma, nýbrž bylo jim spíše poslouženo. I v případě dodatkových otázek o přičetnosti vedou se porotcové dle výslovného předpisu zákona k tomu, aby se přičetností obviněného opětně a tedy důkladněji zabývali, jakkoliv jim bylo přičetnost obviněného zkoumati již tehda, když rozhodovali o vině jeho při otázce hlavní. Poukazuje-li zmáteční stížnost k tomu, že kladnou odpovědí na otázky hlavní, obsahující též označení hodnoty odcizených předmětů, byla porotcům záporná odpověď na souběžnou otázku dodatkovou, pokud jde o hodnotu, stížena, nelze v tom shledati závady. Byli-li porotci úpravou otázek vůbec nuceni, aby se obírali dvakrát hodnotou odcizených předmětů, pak bylo to jen zcela správně, jestliže, odpověděvše kladně na otázku hlavní, musili i souběžnou otázku dodatkovou zodpověděti kladně. Záporná odpověď byla by jen nasvědčovala tomu, že porotcové otázky jim položené správně nepojali, a byla by zavdala podnět k monitoru. Právě výsledek v přítomném případě alespoň ohledně Marie K. nasvědčuje tomu, že porotcové, odpověděvše kladně jak na otázky hlavní chledně hodnoty 2000 K převyšující, tak i na otázku dodatkovou ohledně téhož obnosu, úlohu svou správně vystihli. Jinak má se věc ohledně Václava K., při němž porotcové, jakkoliv zjistili kladnou odpověď na otázky hlavní, že cena odcizených předmětů 2000 K převyšovala, přes to otázky dodatkové ohledně hodnoty 2000 K a 200 K převyšující zodpověděti záporně. Dotyčná odpověď, která přiměla soud k tomu, že uznal Václava K. vinným jen krádeží věcí v hodnotě 50 K převyšující, jakkoliv kladnou odpověď na otázky hlavní byla hodnota 2000 K převyšující již zjištěna, byla by mohla zavdati obžalobě příčinu k návrhu na řízení dle § 331 tr. ř. aneb podklad pro zmáteční stížnost z důvodu § 344 č. 9 tr. ř. Ve prospěch obžalovaných tohoto patrného odporu, způsobeného ovšem málo vyhovující úpravou otázek využití nelze. Bylo proto zmáteční stížnost i, pokud se opírá o § 344 č. 6 tr. ř. jako bezdůvodnou zamítnouti.

Čís. 43.

Souhlasil-li obžalovaný s návrhem obžalovacího spisu, aby při hlavním přelíčení byly čteny protokoly o seznáních svědků, nemůže se dovolávat zmatku dle § 281 č. 4 tr. ř. z toho důvodu, že protokoly ty byly při hlavním přelíčení přes odpor obhajcův čteny a že soud nevyhověl návrhu, by za účelem výslechu těchto svědků bylo hlavní přelíčení odročeno.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1919, Kr I 123/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v zasedání neveřejném zmatečnou stížnost obžalovaných Josefa F. a Anny F-ové, kteří byli rozsudkem krajského jako nalézacího soudu v Jičíně uznáni vinnými přečinem dle § 20 č. 1., lit. b) cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z.

Důvody:

Stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti § 281 č. 2, 3, 4 tr. ř., avšak vesměs bezdůvodně. Důvody č. 2, 3 shledává stížnost v tom, že při hlavním přelíčení ve smyslu návrhu ve spise obžalovacím učiněného čteny byly protokoly svědků A, B, C a D přes to, že obhájce se čtením jich nesouhlasil a při hlavním přelíčení činil návrh, aby líčení bylo odročeno a aby svědkové ti ku příštímu líčení byli předvoláni. Poněvadž důvod zmatečnosti č. 2 pozůstává v tom, že byl při hlavním přelíčení čten spis o nějakém dle zákona neplatném výkonu přípravného vyhledávání neb vyšetřování, ač stěžovatel tomu odporoval, a důvod č. 3 v tom spočívá, že při hlavním přelíčení bylo porušeno nebo nebylo zachováno nějaké nařízení, o němž v zákoně výslovně se přikazuje, že se ho má šetřiti pod následky zmatečnosti, čehož však ohledně ustanovení § 252 tr. ř. není, nejsou tyto důvody zmatečnosti vůbec provedeny a nelze k nim proto přihlížeti. Pokud z téže příčiny uplatňován jest důvod č. 4, vychází ze spisů, že ohledně svědkyně D. návrh shora uvedený obhájcem vůbec učiněn nebyl, tak že dotyčné tvrzení stížnosti odporuje spisům, a že, pokud se týče svědků B a C, učiněn byl teprve při hlavním přelíčení. Ve spise obžalovacím navrženo bylo čtení výpovědí svědků, dají-li obžalovaní k tomu své svolení, a vyhradilo sobě státní zastupitelství pro ten případ, že by obžalovaní svůj souhlas odepřeli, další návrh. Obžalovaní v době mezi podáním obžaloby a hlavním líčením uvedenému návrhu neodporovali a také osobního předvolání těchto svědků nenavrhli, ačkoliv během toho času učinili prostřednictvím svého vykázaného obhájce po dvakráte průvodní návrhy dle § 222 tr. ř. Následkem toho dlužno za to míti, že s návrhem státního zastupitelství mlčky svůj souhlas projevíli, a, když soudní dvůr návrhu obhájcovu teprve při hlavním přelíčení učiněnému na osobní předvolání těchto svědků nevyhověl, nelze v tomto nálezu vedlejším proti návrhu obhájce obžalovaných vynesení shledávati porušení předpisu § 252 tr. ř., poněvadž souhlas před hlavním přelíčením ohledně předvolání nějakého průvodu udělený dodatečným odvoláním odstraniti nelze. Pokud se týče svědka A, navrhoval sice obhájce podáním, aby ku hlavnímu přelíčení byl svědek tento předvolán, podání to však jednak učiněno bylo po prvním hlavním přelíčení v této trestní věci nařízeném a, byť i bezprostředně, po zahájení odročeném, takže v té příčině platí totéž, co bylo shora uvedeno, jednak svědek ten byl veden o okolnosti zcela nové, soudem nalézacím za nerozhodnou uznané a, když obžalovaní výslovně neprohlásili, že se, pokud se týče okolností, o kterých v přípravném řízení vypovídal, s přečtením jeho protokolu nespokojují, nelze z toho dovozovati jich nesouhlas. Ostatně dle protokolu o konečném hlavním líčení byly veškeré tyto protokoly svědecké na konec přečteny za souhlasu stran. Nebyl tudíž zamítnutím

nebo nějaké pravidlo řízení trestního, jehož šetření káže podstata řízení. Shora uvedených návrhů zanedbán nebo nesprávně vyložen nějaký zákon jímž se zajišťuje obhajování, a není tu důvodu zmatečnosti § 281 č. 4. tr. ř.

Čís. 44.

I v řízení porotním vzdává se obžalovaný opravných prostředků proti rozsudku prohlášením, že chce trest nastoupiti, třebaž je učinil bez porady s obhájcem.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1919, Kr I 158/19.)

Nejvyšší soud nevyhověl v zasedání neveřejném stížnosti obžalovaného G. F. do usnesení krajského soudu v Chebu, jímž byla odmítnuta zmatečná stížnost tohoto obžalovaného, ohlášená jeho obhájcem.

Důvody:

Porotní soud odůvodňuje odmítnutí ohlášené zmatečné stížnosti tím, že obžalovaný G. F. prohlásil výslovně po prohlášení rozsudku, že chce trest nastoupiti; v prohlášení tomto spatřuje první soud vzdání se zmatečné stížnosti. Ve zprávě, již spisy byly předloženy, uvádí soudní dvůr, že obžalovaný F. E. prohlásil po skončeném líčení na otázku, chtějí-li obžalovaní trest nastoupiti, že trest byl příliš nízkou vyměřen, že chce míti více, že předseda odkázal obžalované na jejich obhájce, kterýž po té se všemi třemi obžalovanými mluvil, na to že přistoupili nejprve E. a N. a potom také stěžovatel ke stolu a prohlásili, že chtějí trest nastoupiti, předseda že měl za to, že prohlášení toto bylo učiněno se zřetelem na rozmluvu obžalovaných s jejich obhájcem. Protokol o porotním líčení nepodává v tomto směru žádného vysvětlení. Ze zprávy porotním soudem podané plyne, že byla obžalovanému G. F. poskytnuta možnost, aby se poradil se svým obhájcem o tom, chce-li trest nastoupiti. Nelze tedy souhlasiti s vývodem zmatečné stížnosti, pokud tvrdí opak. Než i kdyby se byl předseda obžalovaného G. F. v nepřítomnosti obhájcově otázel, chce-li trest nastoupiti, a tento byl učinil prohlášení shora uvedené, neporadiv se se svým obhájcem, jest přes to pokládati prohlášení jeho za účinné, poněvadž i v porotním řízení rozhoduje obžalovaný sám o tom, spokojí-li se s rozsudkem a chce-li trest nastoupiti, přes to, že mu byl zřízen obhájce z úřadu pro líčení před porotním soudem ve smyslu § 41 odst. 2 tr. ř., že však obžalovaný učinil prohlášení shora uvedené po skončení porotního líčení, tudíž ve stadiu, kdy beze vší pochyby byl sám po zákonu oprávněn, rozhodnouti o tom, chce-li trest nastoupiti čili nie. Že pak v prohlášení obžalovaného, že chce trest nastoupiti, dlužno spatřovati vzdání se zmatečné stížnosti, jest nepochybné; vždyť tím uznal vinu i trest a dal na jevo, že jest s rozsudkem spokojen. Každá pochybnost jest v tomto směru vyloučena, uváží-li se, že obžalovaný trest mu přisouzený skutečně nastoupil. Že jest teprv 19 let stár, nepadá na váhu, jelikož jest za čin spáchaný po zákonu trestně zodpověděn. Odvolává-li se stížnost na to, že duševní síly obžalovaného jsou zmenšeny, dlužno ji odkázati na odůvodnění usnesení porotního soudu, jímž návrh obhájcův na vyšetření duševního stavu byl zamítnut. Stížnost jest tedy bezdůvodna a bylo jí zamítnouti.